

UZASADNIENIE

Powodowie M. R. i F. S. wnieśli przeciwko pozwanemu (...) spółce akcyjnej V. (...) w W. o zapłatę kwoty 5100 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz o zasądzenie kosztów procesu, tytułem pokrycia pełnych kosztów najmu pojazdu zastępczego ubezpieczenia OC sprawcy szkody oraz kosztów oklejenia pojazdu, montażu i demontażu taksometru.

Nakazem zapłaty z dnia 2 października 2019 r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwany (...) spółka akcyjna V. (...) w W. wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty zaskarżając nakaz w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu.

Pismem z dnia 30 marca 2020 r. powodowie rozszerzyli powództwo o kwotę 2772 zł, wnosząc o zasądzenie łącznej kwoty 7872 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 5 lipca 2018 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesów według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 16 lutego 2018 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki T. (...) nr rej. (...), należący do B. K., który korzystał z niego do celów działalności gospodarczej, prowadząc szkołę nauki jazdy. Sprawca zdarzenia posiadał ważną polisę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wykupioną w pozwanym C. Towarzystwie (...) w W..

Bezsporne.

Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi sprawcy, który przyjął na siebie odpowiedzialność co do zasady i wszczął postępowanie likwidacyjne, o czym poinformowano pismem z dnia 19 lutego 2018 r. poszkodowanego.

Dnia 20 lutego 2018r. pozwany dokonał oględzin uszkodzonego pojazdu i sporządził kalkulację naprawy. Stan techniczny pojazd po kolizji nie uprawniał go do użytkowania.

Dowód:

- akta szkody płyta CD k. 38, 39-138;
- pismo z dnia 19 lutego 2018 r. k. 46
- kalkulacja naprawy, k. 11-12,
- opinia biegłego sądowego R. S. k. 158-166.

Poszkodowany nie miał innego pojazdu, którym mógłby zastąpić samochód uszkodzony. W dniu 23 lutego 2018 r. poszkodowany najął od powodów pojazd zastępczy marki T. za stawkę 400 zł netto dziennie, przystosowany do prowadzenia zajęć nauki jazdy. Powodowie w ramach zawartej umowy umożliwili poszkodowanemu korzystanie z samochodu bez udziału własnego w szkodzie.

Dowód:

- umowa najmu k. 8v.;
- zeznania świadka B. K. k. 154.

Dnia 26 lutego 2018 r. warsztat naprawy sporządził kalkulację naprawy uwzględniającą ujawnione podczas demontażu uszkodzenia.

Dnia 20 marca 2018r. pozwany zweryfikował kosztorys i przesłał go do serwisu naprawczego. Serwis przystąpił do naprawy, podczas której ujawniły się kolejne uszkodzenia pojazdu. W mailu z 22 marca 2018r. wezwał pozwanego do oględzin dodatkowych, przesyłając poprawiony kosztorys i zdjęcia. 24 marca 2018r. pozwany zaakceptował zakres uszkodzeń, sporządzając własną wycenę.

Warsztat kontynuował naprawę, która zakończyła się 29 marca 2018r., w tym dniu poszkodowany zwrócił pojazd zastępczy.

Dowód:

- akta szkody płyta CD k. 38, 39-138;
- wiadomości mailowe, k. 7,
- zlecenie naprawy k. 15;
- kalkulacja naprawy k. 13v-14;
- kalkulacja naprawy, k. 90
- zeznania świadka B. K. k. 154;

Powodowie obciążyli poszkodowanego kwotą 17 220 zł brutto, tytułem wynajmu pojazdu przez 35 dni (od 23 lutego do 29 marca) za stawkę 400 zł netto (492 zł brutto).

Również dnia 29 marca 2018 r. poszkodowany zawarł z powodami umowę cesji wierzytelności, na podstawie której zbył na ich rzecz wierzytelność przysługującą mu z tytułu zdarzenia z dnia 16 lutego 2018 r., w szczególności co do faktury VAT.

Dowód:

- potwierdzenie zwrotu pojazdu k. 9;
- oświadczenia k. 10;
- faktura Vat, k. 9v.;
- umowa cesji k. 21;
- zeznania świadka B. K. k. 154.

Pismem z dnia 20 kwietnia 2018 r. powodowie dokonali zgłoszenia wierzytelności pozwanemu towarzystwu ubezpieczeń.

Dowód:

- pismo z dnia 20 kwietnia 2018 r. k. 8;

Pozwany w dniu 13 grudnia 2018 r. podjął decyzję o przyznaniu odszkodowania w wysokości 7380 zł brutto tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, uznając za uzasadniony okres najmu 15 dni, uznając jednocześnie dobową stawkę najmu w kwocie 400 zł netto.

Dowód:

- decyzja, k. 16;

Pismem z dnia 11 lutego 2019 r. powodowie wezwali pozwane towarzystwo ubezpieczeń do zapłaty pozostałej kwoty 9840 zł w terminie 7 dni.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 17-18;

Decyzją z dnia 27 lutego 2019 r. ubezpieczyciel sprawcy szkody odmówił wypłaty dalszego odszkodowania.

Dowód:

- decyzja k. 19;

Okres niezbędny na naprawę pojazdu marki T. (...) nr rej. (...) wedle zakresu kwalifikacji naprawy wskazanej przez warsztat naprawczy, tożsamy z uzasadnionym okresem najmu pojazdu zastępczego, uwzględniający oprócz technologicznego czasu naprawy pojazdu, wynoszącym 2 dni robocze, także techniczny czas naprawy biorąc pod uwagę okres niezbędny na przyjęcie pojazdu do warsztatu, weryfikację i akceptację kosztów naprawy określonych przez serwis oraz przeprowadzenie oględzin dodatkowych, zakup i sprowadzenie części oraz materiałów, wykonanie badań technicznych, jak też wydanie pojazdu po naprawie wynosił 31 dni kalendarzowych. Uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosił 34 dni kalendarzowe.

Uszkodzenia omawianego pojazdu dyskwalifikowały pojazd z użytkowania, albowiem nie spełniał warunków technicznych, zaś jego dalsze eksploatacja zagrażała bezpieczeństwu osób nim jadących oraz innych uczestnikom ruchu drogowego.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego R. S. k. 158-166.

Sąd zważył, co następuje.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz na podstawie poczynionych ustaleń roszczenie powodów przy uwzględnieniu jego rozszerzenia podlegało uwzględnieniu w całości.

Wyrok wydano w trybie art. 15 z.zs² ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...), innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. 2020.374 ze zm.), uwagi na przeprowadzenie całości postępowania dowodowego opartego o dokumenty, zeznanie świadka i opinię biegłego.

Roszczenie przedstawione przez powodów ma charakter odszkodowawczy, znajdując oparcie w przepisach art. 822 § 1 i 2 k.c., art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152, ze zm.) oraz art. 436 § 1 k.c. i 415 k.c. Zgodnie z art. 361 § 1 i 2 k.c. Zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Między stronami nie było sporu co do okoliczności kolizji, legitymacji biernej i czynnej. Spór dotyczył uchybienia przez poszkodowanego obowiązkowi minimalizacji szkody oraz uzasadnionego okresu najmu.

Badając z urzędu legitymację procesową powodów, ustalono, że wynika ona z przedłożonych umów cesji oraz art. 509 kc i 510 kc.

W niniejszej sprawie sam fakt konieczności najmu pojazdu zastępczego był kwestionowany przez pozwaną. Jednakże jak wynika z zeznań świadka, mimo posiadania innych pojazdów, którymi teoretycznie mógłby zastąpić uszkodzony pojazd, posiadane przez niego 2 takie same samochody, również były wykorzystywane w działalności gospodarczej. Każdy samochód do nauki jazdy dzielony jest między dwóch instruktorów. Tym samym brak uszkodzonego pojazdu uniemożliwiłby prawidłowe funkcjonowanie działalności poszkodowanego.

Nadto nie sposób zgodzić się z pozwanym, że dochodzenie roszczeń odszkodowawczych przez nabywców wierzytelności jest sprzeczne ze społeczno-gospodarczym funkcjonowaniem prawa. Jak już wcześniej wspomniano prawo nie zabrania dokonywania przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowań komunikacyjnych w dochodzonym zakresie. Co więcej to sam wolny rynek, w którym działa nie tylko ubezpieczyciel, ale i poszkodowany, wykształcił działalność związaną ze skupem takich wierzytelności. Po drugie jest oczywistym, że nabywca wierzytelności nie może znajdować się w sytuacji korzystniejszej niż pierwotny wierzyciel – poszkodowany. Dlatego też sąd badając sprawę jest zobowiązany do przykładania tej samej miary zobowiązań poszkodowanego zarówno gdy osobiście dochodzi on świadczeń od ubezpieczyciela, jak i gdy dochodzi ich następcą prawnym. Oczywiście więc nie jest dopuszczalne sztuczne zawyżanie szkody. Z drugiej strony nie może to jednak oznaczać, że poszkodowany, który nie zamierza sam dochodzić dalszych, słusznych roszczeń (w wielu przypadkach z powodu bariery finansowej, nieznamomości przepisów prawa, czy też innych subiektywnych przeszkód) ma być pozbawiony możliwości dysponowania wierzytelnością. Właśnie taka sytuacja miałaby negatywny wpływ na społeczno-gospodarcze funkcjonowanie prawa, poprzez zachęcenie ubezpieczycieli do jeszcze większej, a być może często nieuzasadnionej minimalizacji odszkodowań.

Sporny był okres najmu pojazdu zastępczego, albowiem pozwany zaakceptował stawkę najmu w całości.

Zgodnie z art. 361 § 1 i 2 k.c. Zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W przedmiocie ustalenia uzasadnionego okresu najmu, sąd dopuścił dowód z opinii biegłego. Biegły wskazał, że przy zachowaniu należytej staranności i profesjonalizmu przez warsztat naprawczy, okres naprawy, winien wynieść 31 dni kalendarzowych. Opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Biegły korzystając ze swojej wiedzy specjalistycznej stwierdził, że technologiczny czas naprawy wynosił 2 dni robocze. Jednakże w warunkach sprawy naprawa mogła się rozpocząć dopiero po ostatecznym ustaleniu zakresu szkody. pozostaje oczywistym, że skoro to pozwany, jako ubezpieczyciel był zobowiązany do pokrycie kosztów naprawy, to musiał być on poinformowany o wszystkich stwierdzonych w samochodzie uszkodzeniach. Miał również pełne prawa zweryfikować, czy istotnie powstały one na skutek przedmiotowego zdarzenia. Tym samym poszkodowany nie mógł (a co najmniej wiązałoby się to ze znacznym ryzykiem) podjąć naprawy przed ustaleniem pełnego zakresu szkody. To zaś nastąpiło 24 marca 2018r., kiedy to pozwany zaakceptował, tj. nie zakwestionował, że dodatkowe uszkodzenia, ujawnione w toku rozbijania pojazdu, powstały na skutek zdarzenia. Dopiero więc w tym momencie serwis wiedział o wszystkich częściach zamiennych które musi zamówić celem naprawy. Od tego więc momentu należało uwzględnić 2 dni na zgromadzenie części, 2 dni technologicznej naprawy, dodatkowy dzień na schnięcie powłoki lakierniczej i czynności administracyjne związane z przyjęciem i wydaniem pojazdu. Nie sposób również przed 24 marca doszukać się uchybień ze strony poszkodowanego, czy warsztatu. Już na drugi dzień po dostarczonej poszkodowanemu wycenie – tj. 21 lutego – poinformował on pozwanego, że wyliczony przez niego koszt naprawy nie będzie w stanie pokryć kosztów napraw. Nadto poszkodowany poinformował, że samochód odda do napraw w (...) jak tylko ustali termin przyjęcia samochodu. Warsztat zaś już w dniu przyjęcia pojazdu – 26 lutego – sporządził kosztorys naprawy, który pozwany zaakceptowany dopiero 20 marca. Niezwłocznie po zaakceptowaniu tego zakresu uszkodzeń,

przystąpiono do naprawy poprzez rozbieranie pojazdu i na skutek ujawnienia kolejnych uszkodzeń – w ścianie tylnej – 22 marca – zwrócono się o dodatkowe oględziny.

Jak wynika więc z niekwestionowanej opinii biegłego oraz zasad doświadczenia życiowego, po stronie poszkodowanego, nie wystąpiła żadna nieuzasadniona zwłoka. Co więcej jak wynikało z opinii, pojazd po kolizji – wbrew twierdzeniom pozwanego – nie nadawał się do ruchu. Tym samym już od dnia zdarzenia najem pojazdu zastępczego był uzasadniony. Tym samym okres najmu od 23 lutego do 28 lutego - kiedy to naprawa mogła się zakończyć w okolicznościach sprawy, najem był uzasadniony.

Koszt najmu według stawki powodów- uznanej przez pozwaną - za 31 dni najmu wynosił 15 252 zł brutto (12 400 zł netto). Pozwany wypłacił dotychczas odszkodowanie w kwocie 7380 zł, zatem różnica wynosi 7872 zł, przy czym pismem z dnia 30 marca 2020 r. powodowie rozszerzyli powództwo do wskazanej kwoty i taką kwotę zasądono w pkt I.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c. Na poniesione przez powodów koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika 1800 zł, zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, opłata od pełnomocnictwa w kwocie 34 zł, opłata od pozwu w kwocie 400 zł, opłata od rozszerzenia powództwa 100 zł oraz koszt sporządzenia opinii w kwocie 368 zł.

O zwrocie nadpłaconej przez strony zaliczki orzeczono na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 623). Koszt pisemnej opinii biegłego wyniósł 736 złotych, strony uiściły zaliczkę w łącznej kwocie 1600 złotych (2x 800 zł). Z zaliczki każdej ze stron pobrano kwotę 368 zł, wobec czego należało zwrócić każdej ze stron pozostała część zaliczki kwocie 432 zł o czym orzeczono w pkt III wyroku.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)